

O dobití Feldaru

Ano, letopočet datujeme od založení Rengarů Alkarem I., ale než se Feldar stal zemí Seveřanů, muselo se předtím udát mnohé, předtím i potom. Vše začalo, když Silk Svetlonoš pozoruje bídu svého lidu, který se lopotil na polích plných kamene, rozhodl se vyplout do bájně Jižní země. I sebral mohutné loďstvo tvořené třikrát třiceti a jednou lodí a jal se vyplout na širé moře. Dlouho plul dle starých map a jistotu směru mu daly jen hvězdy. Když byl na moři měsíc, přišla velká bouře a připravila ho o třetinu lodí. Po dalším měsíci přišel ohromný víchř, který zaval dalších třicet lodí na mohutná skaliska, kde je rozdrtil a žádný z jejich námořníků nepřežil. Když už tři měsíce neviděl pevninu, jeho manové již byli skutečně zoufalí a přemlouvali Silka Svetlonoše k návratu domů. Jeho touha se však nedala ničím umenšit. „Najdu Jižní zemi, nebo umřu v širém moři.“, přísahal a většina posádky vidě jeho odvalu dala slovo s ním, ale kapitán jedné z plachetnic Kerval jen mlčel. Týden zaséval do srdcí námořníků jed. Po týdnu sebral své věrné a sedm lodí v noci zaútočilo na velitelenskou regatu. Ostatní plavidla rychle procitla z nočního spánku a věrně svého kapitána bránila. K ránu zůstal na hladině jediný z korábů a na něj se nalodil Silk Svetlonoš s posledními dvaadvaceti věrnými. V poledne slunce odhalilo siluetu neznámé pevniny. Zanedlouho už přirazilo zubožené plavidlo k pevnině Jižní země, kterou domácí lid starších ras nazýval Feldar. Místní lid čítající převážně starší rasy hned poznal, že má tu čest s mužem vznešeného rodu. Silk Svetlonoš se usadil v hlavním městě říše a za své zlato si kupoval přízeň nízkých mocných elfů a trolů, a tak se stalo, že byl po nějaké době pozván na slavnostní turnaj družin, jehož vítězům místní král zaslíbil mohutné državy. Silk Svetlonoš sebral nejmočnější ze svých námořníků a bil elfy, skuruty i nevzrostlé trpaslíky, jakoby nebyli zdatnější než malé děti. Tak získal Pobrežní Pás. Byl tam pánem spravedlivým, ale přísným a brzy se mu podařilo získat dost platiňáků na stavbu obřích majáků, aby dal znamení svým bratrům na severu. Stavitele získal snadno, stačilo zacinkat měšcem, a tak brzy zaplály ohně a mistr Effendi se stal nevědomky zkárou vlastního lidu.

Silk Svetlonoš pocházel z rodiny vznešeného Melaka a měl ještě dva bratry Kirchata a Pelana. Každý večer zajel jeden z nich do přístavu, vystoupal na pobřežní věž a vyhlížel světlo. S bratrem si slíbili, že ten z nich, který světlo uvidí, ho bude za moře následovat. Onen den přišla řada na Kirchata. Když pohlédl na zářivý bod v dále, bodlo ho u srdce. „Aj,“ řekl, „odjedu a již více nespátím svou rodinu ani svou zem.“ Věděl ale, co je to povinnost. Tři roky objížděl svou zemi, hledal peníze na cestu a nejsilnější muže. Dal zbudovat obrovské loďstvo, pak se rozloučil se ženou a s dětmi, synem Talekem Statným a dcerou Antalou Rusovlasou. „Odjízdim a již více nespátíme. Pověděl mi to sám Aegi ve chvíli, kdy jsem poprvé uzřel jas za mořem, ale plout musím, kdo ví, co tím bohové zamýšlejí.“ Lodě odrazily od přístavu a Kirchata již v Severní zemi nikdo více nespátí. Pluli mnoho dní za plamenem z majáku a překonali mnohé útrapy, když před nimi vyvstal pás země, který byl natolik úzký, že námořníci okamžitě poznali, že to zem jihu být nemůže. Tři dny a tři noci se Kirchat radil s nejstaršími a nejzkušenejšími námorníky. Dlouho váhali, ale nedostatek jídla i pitné vody jim našeptal vylodit se. Ke břehu měla vyrazit nejprve jen nejmenší z lodí, ale jakmile Kirchat dostal znamení, že je vše v pořádku, přikázal připlout na mělcinu a vylodit se. Na každé lodi zůstal jen jeden námořník, každý se chtěl přece projít po pevné zemi. Když i muži z poslední bárky vytáhli loďku na pevninu, zvedl se ohromný vítr. Zrnka písku vířila vzduchem, až vytvořila postavu, Aegiho boha moře. Takto ke Kirchatovi promluvil: „Dobře jsi jednal čestný Kirchate, když jsi zůstal věrný přísaze, již jsi složil svému bratru, ale zle jsi pochodil, když jsi neplul přímo za svým cílem. Neobstál jsi při poslední ze zkoušek, před které jsem tě postavil.“

„Ó mě klidně zab spravedlivý Aegi, propusť mé muže, at najdou lepší zemi pro náš ztrápený lid“

„Až přijde čas, propusťm Tebe i je, zachráníte, co bude ztraceno, ale ve chvíli vašeho vítězství nastane i čas vašeho zmaru. Do té doby zůstanete zde.“ Postava ztrácela pevné rysy, až ji vítr úplně rozfoukal. Když se pak utišil, zůstala ze zeleného ostrova suchá poušť a loďky, na břehu vrostly do

země.

Po dvacet let vyhlíželi Talek s Antalou, kteří jediní chovali naději ve svém srdci, svého otce. Avšak po tolika uplynulých zimách i oni přestali doufat. Když se Talek vracel se sestrou jednoho večera z přístavu domů do pevnosti, řekl jí: „Strýc je už starý, na moře nevypluje, já musím splnit poslání svého otce, já musím svolat nejlepší tesaře z celé zeme a dát postavit loďstvo silnější než měl on a seženu ty nejzdatnější námořníky. Pomstím smrt našeho otce.“ „Nejezdi sám, bratříčku! Vezmi mě s sebou, nebudeš toho litovat.“ Zaproсила Antala. Ale její bratr k ní takto promluvil: „Věz, Antalo, že by mi nic nebylo na širém moři milejší nad tvé rady, jenže tvá povinnost zůstává v této zemi. Ty zde převezmeš vládu a uchováš dědictví Silka Svetlonoše.“ Vzpouzela se dlouho svéhlavá Antala slovům svého bratra, ale jeho srdce neobměkčila a zatímco jí hledal mezi nejvznešenějšími rody ženicha hodného jí rodem, odvahou i krásou, odjela samojediná jen se svou komornou do Adachu, usedlosti na pobřeží. Odmítla se vrátit, až jedině na zasnubní bál, kde si měla vybrat budoucího chotě z nejvýtečnějších mužů celé Severní země. Na ples přijela v nádherných šatech, ale přesto se odmítla vysvléknout ze své plástenky a sundat si brašnu z ramen. Protančila celý večer a o půlnoci měla vyřknout své rozhodnutí. Když se zvony na nejvyšší veži ozvaly dvanáctkrát, vyzval ji bratr: „Teď je čas sdělit, jak ses rozhodla. Kdo z těchto mužů s tebou bude vládnout naší zemi?

„Ten, který si mě vezme takovou, jaká jsem.“ odpověděla a sundala si plástenku pod níž měla vlasy kratší než leckterý muž. „Něco jsem ti na cestu přivezla, když tě nemohu doprovázet“ Vyndala z brašny nádherný rusý provaz a podala mu jej.

V sále vládlo ticho. Všichni pozvaní mládenci odvrátili své zraky, jen jediný snesl její pohled.

„Jestli mě chceš, vezmu si tě pro tvou odvalu nikoli vlasy.“ Antala byla udivena, ale své slovo dodržela a do týdne byla svatba.

Talek mezitím dal opět vystavět loďstvo, které se skvělo nádherou jako žádné jiné a i bohové jakoby stáli při něm. Plul dlouho, ale klidně. Nakonec zahlédl pobřežní pás neznámé krajiny. Počkal dlouho do noci než se odvážil s malou loďkou na pobřeží. Když bárku schoval na bezpečné místo, vydal se do města hledat sídlo Silka svetlonoše a jeho potomků. Nebylo to obtížné, neboť pána Pobřežního hradu každý znal. Talek se chtěl do hradu dostat nepozorovaně, ale opevnění bylo tak vysoké a hladké, že se po pár pokusech potlučený a na zemi rozhodl vyčkat rána. Všiml si však, že se jeho provaz, ten upletený z Antaliných vlasů, zvláště leskne. Sám sebe považoval za bláhového, když ho zkusil vyhodit a zaháknout až za samý vrcholek hradeb. Provaz však jakoby sám letěl a skutečně zůstal kdesi v nedohlednu ve tmě pevně zaklíněn. Talek po něm vyšplhal a octl se před nádherným stavením obrostlým tak pevným břečtanem, že se po něm dostal až k otevřenému oknu v prvním patře. Okno vedlo do honosně zařízeného pokoje plného knih. Za stolem tam seděl starší leč silný muž. Na první pohled ho Talek poznal.

„Strýčku!“ zvolal jen polohlasem. Silka se ostražite otočil, ale krev svou krev nezapře, a tak již krátce na to započali družný rozhovor, který trval zbytek noci a celý příští den. Když pak soumrak přešel v temnou noc, vypravil strýc synovce zadními vrátky na pobřeží. S sebou mu dal mapu a řadu cenných rad.

Talek se dostal bezpečně až na svou loď. Sezval na ni kapitány všech ostatních plavidel a dalšího dne za poledne již bylo rozhodnuto, jak do bitvy. Za noci lodi připruly až k pobřeží a schovaly se za skaliska, která jej obklopovala. Nastala nová doba, nový věk. Věk nových hrdinů, mocných vůdců a velkých činů. Zákon i právo čekají na někoho, kdo je vezme pevně do svých rukou. Jen na Vás teď záleží, kterým směrem se bude osud Feldaru dále ubíhat. Možná že jsi to právě ty, kdo zvrátí váhy osudu. Třeba právě ty změníš dějiny této země...